

Dániel könyve – kilencvenegyedik rész

A prófétai folyó feltárása: utazás Dániel látomásainak mozgalmi közötti összefüggéseken át

Jeff Pippenger
2024-02-24

Az a tudás, amely az első angyal mozgalmában pecsét nélkülivé vált, Dániel könyvében az Ulai-folyó látomása által van ábrázolva. Az a látomás Dániel hetedik, nyolcadik és kilencedik fejezetét jelképezi, és az a tudás, amely a harmadik angyal mozgalmában vált pecsét nélkülivé, a Hiddekel-folyó látomása által van ábrázolva, amely a tizedik, tizenegyedik és tizenkettedik fejezetet jelképezi. A két mozgalom közötti kapcsolódások bőségesek. A két mozgalmat összekapcsolja az 1863-as lázadástól az 1989-ben bekövetkezett vég idejéig terjedő százhuszonhat év.

Mindkét végidő, mindegyik mozgalomban, a 3Mózes huszonhatban szereplő „hét idő” által van megjelölve. A pogányság, majd a pápaság taposta el a szentélyt és a sereget egészen a vég idejéig, 1798-ig. Az 1863-as lázadástól 1989-ig lelki értelemben vett eltiprás ment végbe, amint azt Ezékiel nyolcadik fejezetének négy utálatossága ábrázolja.

Az első felháborodás végétől az utolsó felháborodás 1844-ben bekövetkezett végéig terjedő negyvenhat év, amely idő alatt Krisztus egy lelki templomot épített fel, amelybe 1844. október 22-én hirtelen belépett, párhuzamban áll a vég idejével 1989-ben, egészen a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvényig, amikor Krisztus ismét egy lelki templomot épít, amelybe hirtelen fog belépni a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetének nagy földrengése órájában.

Amikor a harmadik angyal 1844-ben megérkezett, a Szövetség Követe hirtelen megjelent, hogy megtisztítsa Lévi fiait; ám 1863-ra azok a hűtlen lévíták elvetették az Illés által közvetített mózesi üzenetet, és a pusztában való vándorlásra tértek. E próbatételi folyamatban az „építők” végül elvetik a „hét idő” „szegletkövét”, majd a filadelfiai mozgalomból a laodíceai gyülekezetbe mennek át. Az utolsó napokban, amikor a Szövetség Követe hirtelen eljön az Ő templomába, a közeli vasárnapi törvény idején, a hűséges lévítákat fogja felhasználni, hogy elhívja az Ő más juhait. Az utolsó napok hűségesei a laodíceai „gyülekezetből” a filadelfiai „mozgalomba” mentek át.

Az első angyal mozgalmi a King James Biblia megjelenése után kétszázhusz évvel tette közzé hivatalosan megfogalmazott üzenetét, és a harmadik angyal mozgalmi a Függetlenségi Nyilatkozat kihirdetése után kétszázhusz évvel tette közzé hivatalosan megfogalmazott üzenetét. Mindkét mozgalom hivatalosan megfogalmazott üzenete az iszlámra vonatkozó prófécia beteljesedése által nyert erőt, amelyet egy angyal alászállása jelölt. Az angyal eljövetele azonosította a Habakuk könyve második fejezetében szereplő „vita” kezdetét, és Habakuk tábláinak közzétételéhez vezetett.

A Habakuk táblái által jelképezett, erővel felruházott üzenet csalódáshoz vezetett, amely késelem idejét hozta magával; ez pedig az Éjféli Kiáltás üzenetéhez vezetett, amely az Éjféli Kiáltás üzenetének beteljesedésével zárult. A két mozgalom között fennálló párhuzamok döntő bizonyítékul szolgálnak mindazok számára, akik készek meglátni, hogy a millerita történelem minden eleme összefügg a száznegyvennégyezer történelmével, és abban megismétlődik. A késői eső időszakát a millerita mozgalom előképezi, és az a Future for America mozgalmában teljesedik be. Az ihletés ismételten tudatja azokkal, akik készek meghallani, hogy csak azok fogják megkapni a késői esőt, akik felismerik azt.

A késői eső időszaka, mozgalma és üzenete egyaránt a milleriták történetében van ábrázolva, és a „felismerni” szó azt jelenti, hogy meglátunk valamit, amit már korábban láttunk. A késői eső időszakát, mozgalmát és üzenetét egyedül úgy lehet meglátni, ha felismerjük, hogy az a millerita történelemben lett szemléltetve. Ugyanez a többi szent reformmozgalomban is szemléltetve lett. A millerita mozgalom egy kezdeti mozgalom volt, amely egy befejező mozgalmat jelképez, ezért sokkal több közvetlen utalást hordoz, mint a korábbi reformmozgalmak. Magán viseli továbbá az Alfa és az Omega kézjegyét, aki a dolog végét mindig a dolog kezdetével szemlélteti.

A millerita mozgalomban lefektették az alapokat, és a központi oszlop Dániel könyve nyolcadik fejezetének tizenharmadik és tizennegyedik verse volt. Tudatában vagyok annak, hogy White testvérnő a tizennegyedik verset nevezi központi oszlopnak és alapnak, de a valóság az, hogy a tizennegyedik vers a tizenharmadik vers kérdésére adott válasz. A válasz üres a kérdés megértése nélkül, amely azt kíváltkja. A tizenharmadik vers az eltaposás látomását azonosítja, amelyet két pusztító hatalom visz véghez, a tizennegyedik vers pedig Krisztus látomása, amint helyreállítja a templomot és a sereget, amelyeket eltapostak. Két látomás kapcsolódik közvetlenül egymáshoz a szöveggörnyezet, a nyelvtan és Palmoni, a Csodálatos Számláló által.

William Miller arra használtatott, hogy azonosítsa az alapvető igazságokat, nevezetesen Dániel könyve nyolcadik fejezetének tizenharmadik és tizennegyedik verseit. Az első ékkő, amelyet felfedezett, a „hét idő” volt, amely a tizenharmadik versben szereplő eltiprást jelképezi, és az a keret, amelyre egész prófétai szerkezetét felépítette, a tizenharmadik versben megjelenő „két pusztító hatalom” motívuma volt. Miller helyesen azonosította, hogy a tizenharmadik vers „szüntelen” utalatlansága a pogányság volt, a pusztító hatalom bűnös áthágása pedig a pápaság. Ebben az értelemben Miller keretének legfőbb „alapja”, valamint az alap és a központi oszlop „alapja” az a megértés volt, hogy a nyolcadik fejezet „szüntelen”-je a pogányságot jelképezte. A Millerita történelemből származó ismeretnövekedés alapja az volt, hogy Dániel könyve nyolcadik fejezetének „szüntelen”-je a pogányság volt, és az ihlet gondosan rámutatott arra, hogy „azoknak, akik az ítélet órájának kiáltását hirdették, helyes felfogásuk volt a szüntelenről.”

Az 1989-ben, a vég idején a „tudás növekedéseként” ábrázolt világosság alapja egyúttal „a mindennapi” is. Ez egyszerűen egy újabb isteni párhuzam. Annak felismeréséhez, hogy mit jelent a tudás növekedése, amelyet Dániel könyve tizennegyedik fejezetének utolsó hat verse ábrázol, Ellen White írásainak alkalmazására van szükség. Írásaiban azonosítja, hogy Dániel könyve tizennegyedik fejezete harmincegyedik versének története meg fog ismétlődni Dániel könyve tizennegyedik fejezetének záró verseiben. E sugalmazott útmutatás nélkül a harmincegyedik vers párhuzamos

történetének megértése a negyvenedik és negyvenegyedik versekkel sokkal nehezebb feladat volna.

A Dániel könyvében szereplő „mindennapi” a pogányságot jelképezi, és a milleriták számára az alapok alapját képezi, valamint a száznegyvennégyezer mozgalma üzenetének is alapja. Ez egyúttal az az igazság is, amelyet szándékosan tévedéssé tettek egy „hazugság” által, amely a laodiceai adventizmus harmadik nemzedékébe lett bevezetve; ezt előképezte Ezékiel nyolcadik fejezetében a „Tammuzt sirató asszonyok” harmadik utálatossága, valamint a harmadik gyülekezet, Pergamon által jelképezett megalkuvás.

Az az isteni irányítás, amely „a mindennapi” szerepét a késői eső idején kérdésként vezérli, teljességgel megdöbbenő, és meghaladja az emberi alkotás lehetőségét. A laodiceai adventizmus negyedik nemzedéke úgy van ábrázolva, mint amely leborul a nap előtt, s ezáltal a fenevad bélyegének elfogadását jelképezi. White testvérő azonosítja, hogy e bélyeg felvétele annyit tesz, mint a fenevaddal azonos gondolkodásra jutni, és hogy azok, akik összezavarodnak az antikrisztus jelentését illetően, végül a bűn emberének oldalán fognak kikötni. Mindezt a jeruzsálemi vének jelképezik Ezékiel könyvének nyolcadik fejezetében.

A harmadik és negyedik nemzedékben Isten ítéletet tart azokon, akik gyűlölik Őt, és ez az ítélet akkor hajtatik végre, amikor a másik csoport Isten jóváhagyásának pecsétjét nyeri el. Éppen az a szentírási szakasz, amely William Miller számára megadta azt a világosságot, amelyre szüksége volt annak felismeréséhez, hogy Dániel könyvében a „mindennapi”-ként a pogány Róma van ábrázolva, a bűn emberének legközvetlenebb azonosítása, aki előtt az öreg emberek meghajolnak Ezékiel 8. fejezetében. A fejezet azonosítja a második pusztító hatalom pápáját, miközben az első pusztító hatalom pogányságát is azonosítja. És az igazság, amely e szakasz tárgya, a pogány Róma szerepe, amely a 2 Thessalonikában az a hatalom, amely visszatartja a pápaságot attól, hogy 538-ig elfoglalja a trónt.

A „mindennapi”, amely Miller sziklaszilárd alapigazsága volt, és amely lehetővé tette számára, hogy a prófécia olyan keretét alkossa meg, amely két pusztító hatalmon alapul, melyek eltapossák a szenthelyet és a sereget, az az igazság, amelyet Pál úgy azonosít, mint azt az igazságot, amelyet elutasítanak, és amely erős tévelygést hoz azokra, akik az utolsó napokban nem szeretik éppen azt az igazságot. A párhuzamos történelmekkel összhangban ugyanez az igazság, amely a sziklaszilárd alapigazság, tette lehetővé a Future for America számára, hogy a prófécia olyan keretét alkossa meg az utolsó napok végső hármasszövetségéről.

Sőt, az az alapvető igazság, amely mindkét párhuzamos történelem alapigazsága, „hazugsággá” lett téve, amely az alapkővé vált tévedéssé és Pál erős tévelygésévé válik, azon hamis késői eső „béke és biztonság” üzenetének keretrendszeré számára, amelyet azok a férfiak hirdetnek, akik soha többé nem emelik fel szavukat, hogy megmutassák Isten népének vétkeit. „A mindennapi” az első és a harmadik angyal mozgalmanak egyaránt az alapját jelképezi, és amikor Laodicea lázadói annak jelentését teljesen a visszájára fordították azáltal, hogy a sátáni jelképet Krisztus jelképének azonosították, a hamis jelkép lett a hamis késői eső hamisított üzenetének alapjává.

Álljatok meg, és csodálkozzatok; kiáltatok, és jajgassatok: részek ugyan, de nem bortól; tántorognak, de nem részegítő italtól. Mert az Úr mély álom lelkét öntötte ki rátok, és bezárta szemeiteket: a prófétákat és fejedelmeiteket, a látókat befedezte. És minden látomás olyanná lett számotokra, mint egy lepecsételt könyv szavai, amelyet odanyújtanak egy tudós embernek, mondván: Kérlek, olvasd ezt; ő pedig azt mondja: Nem tudom, mert le van pecsételve. Azután a könyvet annak adják, aki nem tud olvasni, mondván: Kérlek, olvasd ezt; ő pedig azt mondja: Nem tudok olvasni. Ezért így szólt az Úr: Mivel ez a nép szájával közelít hozzám, és ajkával tisztel engem, de szívét távol tartja tőlem, és irántam való félelme emberi parancsolatból tanult dolog: azért íme, én ismét csodálatos dolgot cselekszem e néppel, csodálatosat és csodát; mert bölcséinek bölcsessége elvész, és értelmeseinek értelme elrejtetik. Jaj azoknak, akik tanácsukat mélyen elrejtik az Úrtól, és cselekedeteik sötétségben vannak, és ezt mondják: Ki lát minket, és ki ismer minket? Mily fonák a ti dolgainak felforgatása! Avagy a fazekas agyagjának tekinthető-e a mű, hogy alkotójáról ezt mondja: Nem ő készítette engem? Vagy mondhatja-e az alkotmány alkotójáról: Nem volt értelme? Ézsaiás 29:9–16.

Valamennyi próféta az utolsó napokról szólt, és a „mindennapi” jelentésének felforgatása érdekében folytatott nyílt hazugság igen közel áll a megbocsáthatatlan bűn meghatározásának utánzásához. Egy embert örökre elveszítettnek nyilvánítani meghaladja az emberek képességét, illetve erkölcsi felhatalmazását embertársaik felett, itt azonban nem ez kerül azonosításra.

Azok, akik Ézsaiásnál mindent felforgatnak – ami egyszerűen csak egy másik kifejezése annak, amit Ézsaiás másutt úgy nevez, hogy a sötétséget világosságnak, vagy a világosságot sötétségnek mondják –, úgy vannak azonosítva, mint a régi férfiak, akik Jeruzsálemet uralják, miközben végső ítéletük ábrázolásra kerül.

Jaj azoknak, akik a rosszat jónak mondják, és a jót rossznak; akik a sötétséget világossággá teszik, és a világosságot sötétséggé; akik a keserűt édessé teszik, és az édest keserűvé! Jaj azoknak, akik bölcsék a maguk szemében, és maguk előtt eszesek! Jaj azoknak, akik hősök a borivásban, és erős férfiak részegítő ital keverésében; akik ajándékért igaznak mondják a bűnöst, és az igaztól elveszik igazságát! Ezért, amint a tűz megemészti a tarlót, és a láng megemészti a pozdorját, úgy lesz gyökerük, mint a rothadás, és viráguk felmegy, mint a por: mert megvetették a Seregek Urának törvényét, és megutálták Izráel Szentjének beszédét. Ezért gerjedt fel az Úr haragja az ő népe ellen, és kinyújtotta kezét ellenük, és megverte őket; és megremegtek a hegyek, és holttesteik szemétté lettek az utcák közepén. Mindezzel haragja el nem múlt, és keze még ki van nyújtva. És zászlót emel a távoli népeknek, és odasüvölt nekik a föld széléről; és íme, hamar és sebesen eljönnek. Ézsaiás 5:20–26.

Isten zászlója (a száznegyvennégyezer) felemeltetik mint zászló a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvény idején, amikor „az Úr haragja fellobban népe ellen”, és Ő „kinyújtja kezét ellenük”, és „lesújt rájuk”, és „holttesteik szétszaggattatnak az utcák közepén.” Az utcák közepe Jeruzsálem utcái, amikor Ezékiel kilencedik fejezetének pusztító angyalai parancsot kapnak, hogy menjenek ki, „és vágjatok: szemetek ne kedvezzen, és ne könyörüljete: öljete meg vént és ifjút, szüzet, kisgyermeket és asszonyokat mind; de senkihez ne közelítsetek, akin a jegy van; és az én szenthelyemen kezdjétek. És kezdék a vén embereken, akik a ház előtt valának.” Ezékiel „vén emberei”, akikről White testvér kijelenti, hogy nekik kellett volna a nép őreinek lenniük, Ézsaiás

„Efraim részei”, akik a huszonnyolcadik és huszonkilencedik fejezetben „felforgatják a dolgok rendjét.”

Az ötödik fejezetben ők azok, akik „hősök a borivásban, és erős férfiak részegítő ital vegyítésére; akik ajándékért igaznak nyilvánítják a gonoszt.” A Questions on Doctrine című könyv megjelenésével a vének ittak a hitehagyott protestantizmus poharából, és az igazulás hamis evangéliumát terjesztették elő, amely azt állítja, hogy az emberek nem szentelődhetnek meg, hogy Krisztus a mi Helyettesünk, de nem a mi Példaképünk. Ezzel a könyv igaznak nyilvánította a gonoszt, annak a jutalmáért, hogy elfogadják a hitehagyott protestantizmus bukott egyházai között. Az ígerész az ő végső ítéletüket azonosítja, és ennek az ítéletnek az az oka, hogy „megvetették Izrael Szentjének törvényét.” Ezt azáltal tették, hogy elvetették „a mindennapi” értelmezését, amelyet azok tártak eléjük, akik az ítélet órájának kiáltását hirdették, és azáltal, hogy ittak a hitehagyott protestantizmus poharából.

A szakaszban az édest keserűvé, a keserűt pedig édessé változtatják. Az az üzenet, amely a kezében van az angyalnak, amikor alászáll, édes, de az üzenet végkifejlete keserű. Azt állítják, hogy az igazi késői eső üzenete, amely akkor kezdődik, amikor az angyal alászáll, keserű, a végén pedig egy édes, hamis „béke és biztonság” üzenetet azonosítanak, mert nem tudják megállni, hogy mindent a feje tetejére ne állítsanak.

Az a szakasz, amelyben ez a bűn ábrázolva van, közös próbaidejük végén található. Ezért helyénvaló felismerni, hogy az a cselekedetük, amelyben a pogányság sátáni munkáját Krisztus munkájaként azonosítják, prófétai párhuzama a megbocsáthatatlan bűnnek, amely a Szentlélek munkájának Sátán munkájaként való azonosítása. A „hazugság” beillesztése az adventizmus harmadik nemzedékébe szolgált hamis késői eső üzenetük alapvető logikájául, és végső soron erős tévelygést hoz rájuk. Éppen az a szakasz, amelyben Miller eljutott „a mindennapi” helyes jelentésének megértésére, az, ahol ők úgy vannak bemutatva, mint akiket legyőznek.

Senki semmiféle módon meg ne tévesszen titeket: mert az a nap nem jön el addig, míg előbb be nem következik a szakadás, és meg nem jelenik a bűn embere, a veszedelem fia; aki ellene szegül, és fölébe emeli magát mindannak, amit Istennek neveznek vagy imádnak, annyira, hogy mint Isten beül az Isten templomába, önmagát mutogatván, hogy ő Isten. Nem emlékeztek-e, hogy ezeket megmondtam nektek, amikor még nálatok voltam? És most tudjátok, mi tartja vissza, hogy csak a maga idejében jelenjék meg. Mert a törvénytelenység titkos bűne már munkálkodik; csak hogy annak, aki most még visszatartja, félre kell tétetnie az útból. És akkor megjelenik a törvénytaposó, akit megemészt az Úr az ő szájának leheletével, és megsemmisít az ő eljövételének fenségével; annak eljövetele a Sátán munkája szerint van, a hazugság minden hatalmával, jeleivel és csodáival, és a gonoszság minden csalárdságával azok között, akik elvesznek; mivelhogy nem fogadták be az igazság szeretetét az ő üdvösségükre. És azért bocsát rájuk Isten erős tévelygést, hogy higgyenek a hazugságnak; hogy kárhozatra jussanak mindazok, akik nem hittek az igazságnak, hanem gyönyörködtek a hamisságban. 2 Thessalonicabeliek 2:3–12.

A próféták többet szólnak az utolsó napokról, mint bármely más megelőző szent történelemről, és ez e szakaszra is igaz. Miller ismeretgyarapodásának alapköve egyúttal annak az

ismeretnövekedésnek is az alapköve, amely 1989-ben érkezett el, mert „a mindennapi” kifejezéshez kapcsolódó prófétai történelem helyes megértése Dániel 11 negyvenedik és negyvenegyedik versének történetét írja le. Ennek jelentése az, hogy ha a prófécia tanulmányozója nem érti a pogányság szerepét és annak prófétai kapcsolatát a pápai Rómával, akkor nem lesz képes felismerni, hogy először a pápaság felemelkedésének visszatartását szolgáló munka, majd a pápaság föld trónjára emelésének munkája a pogányság által ment végbe, és hogy ez a munka előképezi a Jelenések tizenharmadik fejezetében szereplő földi fenevad szerepét, amely eleinte visszatartja a pápaságot, de azután megváltozik, és a föld trónjára ülteti azt. A Jelenések tizenharmadik fejezetének földi fenevada mint Amerika jövője van bemutatva.

A Hiddekel folyó világossága felnyitásának tárgyalását a következő cikkünkben folytatjuk.

„Az, aki a felszín alá lát, aki minden ember szívét olvassa, ezt mondja azokról, akik nagy világosságot kaptak: »Nincsenek lesújtva és megdöbbenve erkölcsi és lelki állapotuk miatt.« Igen, a maguk útjait választották, és lelkük gyönyörködik utálatosságaikban. Én is az ő csalódásaikat választom, és rájuk hozom azt, amitől félnek; mivel amikor hívtam, senki sem felelt, amikor szóltam, nem hallgattak rám; hanem gonoszt cselekedtek szemeim előtt, és azt választották, amiben nem gyönyörködtem.« »Isten azért erős tévelygést bocsát rájuk, hogy higgyenek a hazugságnak«, mivel »nem fogadták be az igazság szeretetét, hogy üdvözljenek«, »hanem gyönyörködtek a hamisságban«. Ézsaiás 66:3, 4; 2 Thesszalonika 2:11, 10, 12.”

„A mennyei Tanító kérdezte: »Miféle erősebb tévelygés képes elámítani az elmét annál, mint az a látszat, hogy a helyes alapra építetek, és hogy Isten elfogadja cselekedeteiteket, miközben valójában sok mindent világi bölcsesség szerint visztek véghez, és vétkeztek Jehovával szemben? Ó, nagy csalás ez, lenyűgöző téveszme, amely hatalmába keríti az emberek elméjét, amikor azok, akik egykor megismerték az igazságot, az istenfélelem külső formáját összetévesztik annak lelkével és erejével; amikor azt gondolják, hogy gazdagok, meggazdagodtak, és nincs szükségük semmire, miközben a valóságban mindenre szükségük van.«”

„Isten nem változott meg hűséges szolgálói iránt, akik ruháikat szeplőtelenül őrzik. Sokan azonban ezt kiáltják: »Békesség és biztonság«, miközben hirtelen veszedelem tör rájuk. Ha nem történik alapos bűnbánat, ha az emberek nem alázzák meg szívüket vallomástétel által, és nem fogadják el az igazságot úgy, amint az Jézusban van, soha nem mennek be a mennybe. Amikor megtisztulás megy végbe sorainkban, többé nem nyugszunk majd elbizakodottan, azzal dicsekedve, hogy gazdagok vagyunk, meggazdagodtunk, és nincs szükségünk semmire.

„Ki mondhatja igazán: „A mi aranyunk tűzben megpróbáltatott; a mi ruháink szeplőtelenek a világtól”? Láttam, amint a mi Oktatónk az úgynevezett igazság ruháira mutatott. Letépvé azokat, feltárta az alattuk rejlő tisztátalanságot. Azután így szólt hozzám: „Nem látod-e, miként fedték el kérkedő módon szennyüket és jellemük rothadtságát? „Miként lett paráznává a hűséges város!” Atyám háza kalmárkodás házává lett, olyan helylé, ahonnan az isteni jelenlét és dicsőség eltávozott! Ez az oka a gyengeségnek, és hiányzik az erő.”” Testimonies, 8. kötet, 249, 250.